

tionalproduktet er nok den dårligste måde at udmåle vores skattetryk på, for hver eneste gang, der er nogle mennesker, der kommer til skade og må ringe efter en ambulance, så stiger vores bruttonationalprodukt, og det er næppe udtryk for nogen særlig lykkelig udvikling i vores samfund.

Familien derimod måler skattetrykket i forhold til den købekraft, familien har. Man ser på, hvor mange penge der reelt er til rådighed, når man skal ud og gøre indkøb. Og det er de penge, der er tilbage, efter at man har afleveret 60 eller 62 eller 65 pct. til det offentlige. Det er nemlig den samlede økonomi for familien, der er interessant. Og når familien bliver påtvunget flere udgifter, vil det være sådan, at familiens økonomi ikke kan hænge sammen.

Særlig stigningstaksten i de mange nye afgifter gør, at familiens økonomi bliver udhulet. Familiens boligøkonomi er blevet dårligere. Ganske vist var det sådan, at der i kraft af skattereformen samtidig blev udstedt en tilladelse til at optage nye lån i boligen, og de lån blev optaget. Men de penge er brugt i dag, og det vil sige, at familien sidder med en dårligere boligøkonomi end nogen sinde før.

De værdistigninger, som markedet har udkrystalliseret på boligerne, har betydet større ejendomsskatter, højere lejeværdi, alt sammen noget, der er med til at udhule familiens økonomi. Og ikke nok med det; det er blevet dyrere at købe vand, det er blevet dyrere at købe varme, og også elpriserne er stigende.

Kigger familien så på bilens økonomi, kan familien konstatere, at her er udgifterne også stigende. Det er blevet meget dyrere at have bil i Danmark og det på trods af, at specielt for familierne er det at have en bil en nødvendighed, det er ikke nogen luksus.

Der er selvfølgelig nogle enkelte i det danske samfund, for hvem bilen er en luksus. Det er f.eks. ministrene, som kræver at sidde i meget store, luksuøse biler. Vi kan ikke forstå, at regeringens ministre ikke går i spidsen og køber nogle af de små papbiler, som man forventer borgerne skal købe. Men det er jo selvfølgelig, fordi regeringen betragter sig som en elite, der har krav på en særlig luksus. For borgerne er en bil ikke en luksus, det er en nødvendighed.

De miljøargumenter, der bliver brugt i forhold til, at man lægger de mange skatter og afgifter på bilerne, holder ikke. De passer ikke. Det er nemlig sådan, at man stadig budgetterer med de samme indkomster, og når det er tilfæl-

det, er den eneste løsning for befolkningen – hvis det skal kunne lade sig gøre – at de betaler afgifterne, for de er tvunget til at bruge bilerne, og det ved man godt.

De forlig, der er blevet lavet, står i en skrigen- de kontrast til forholdene andre steder i det danske rige. Kigger vi på bilomkostningerne for Færøerne, har skatteministeren i et svar på spørgsmål nr. 2049 fortalt os følgende meget interessante: Hvis man som færing vælger at købe en lille discountbil, det kunne f.eks. være en Mercedes 300, så er det sådan, at i 1995 var registreringsafgiften på 325.600 kr. I 1997 er registreringsafgiften faldet til 163.250 kr. I samme periode er afgiften for denne Mercedes 300 steget med over 10.000 kr. her i Danmark.

Nu er det sådan for færing, at det at have en Mercedes 300 er ikke nok; konen skal selvfølgelig også have en bil. Og hvad er vel mere naturligt, end at konen f.eks. får sig en Audi A4. Der er det sådan, at på Færøerne var afgiften i 1995 på 146.800 kr. Den er nu i 1997 nedsat til 80.800 kr. I Danmark er afgiften i samme periode steget med ca. 10.000 kr.

De danskere, som efter vedtagelsen af de forskellige bilafgiftslove i morgen kan konstatere, at deres biler kommer til at stige ganske, ganske betragteligt – måske så meget, så de ikke har råd til dem – kan glæde sig over, at de penge, de betaler ind i statskassen, efterfølgende bliver sendt pr. check op til Færøerne, sådan at man på Færøerne kan købe bilerne billigere med nedsat registreringsafgift. Det er en form for politik, som vi i Fremskridtspartiet ikke bryder os om.

Den danske befolkning har brug for skattelettelser. Hver gang man siger det, bliver man fra regeringens side mødt med det argument, at hvis der ikke er 100 pct. finansiering af skattelettelserne, hører det ingen steder hjemme at snakke om skattelettelser. Det siger man, fordi man ved, at så bliver skattelettelserne aldrig nogen sinde til noget. Parkinsons anden lov siger nemlig, at udgifterne altid vil tilpasse sig indtægterne i en offentlig økonomi.

Så længe indtægterne er der, så længe skatterne får lov til at stige, vil udgifterne fylde indtægterne ud. Der vil aldrig blive plads til skattelettelser, medmindre man gør det, at man simpelt hen nedsætter indtægterne, nedsætter skatterne; så vil udgifterne blive tvunget til at følge med ned, medmindre man selvfølgelig vælger den uansvarlige økonomi og optager lån i stedet for.